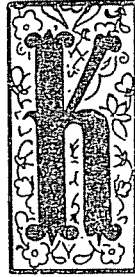

Neşriyat • Tenkid • Tahlil

Tevrât'ta ve İncil'de Âyet

İbnüttayyar
İ. Semahaddin CEM

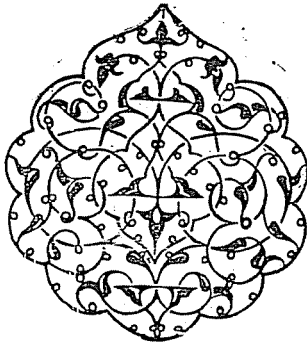

itâb-ı Mukaddes (Holy Bible) denen İslâm dışı müş-terek din kitabının birinci kısmını Eski Ahid (Old Testament-Ancien Testament) yani Tevrat ve Zeyil-leri, ikinci kısmını Yeni Ahid (New Testament-Nouveau Testament) yani İncil ve Zeyilleri teşkil eder. Şurası hayrete şâyandır ki her iki Ahid'in birbirle-rini dâima tenkid ile reddeden bugünkü mensupları iki din kitabını da birarada yayımlamakta beis ve mahzur görmedikleri gibi faide ve menfaat de mü-lâhaza ederler. Türlü milliyet cereyanlarından müte-şekkil Amerika, kendi bünyesi için bunu yapmağa biraz da mec-bur kalmıştır.

Din târihçileri ve tanınmış hafriyatçılar (arkeologlar) bugün elde bulunan Tevrat ve İncil nüshalarının hemen tamamen muhar-ref olduğunu isbat edegelmişlerdir ki bu hususu daha asırlarca ön-ce ilk defa Müslüman ilâhiyat ve tefekkürü neşir ve ilân etmiş idi.

Tamamiyle her çeşit tahrif ve noksandan masûn ve münezzeh kalan yegâne din kitabı ise ancak «kitâb-ı kâinat», olan Kur'ân-ı Kerim'dir. Bu asliyetini dâima muhafaza etmiştir ve Kıyâmete kadar da muhafaza edecektir. Bir semavî dinin nebi ve resûlü ol-duğu gibi onun bâzan kitabı da vardır ve Allah tarafından nâzil olmuş müteaddid (âyet) lerin mecmû heyetidir. Gerek suhûf, ge-rekse kitab hâlinde nâzil olmuş bir dinî şeriat külliyyâtı tahrife uğrayınca onun âyet'leri de âyet seviyesinde kalabilme vafını kaybeder; çünkü artık ilâhî değil beşerîdir, semavî değil dünyevi-dir. Bunun için de makbul olmaz ve hüsn-ü kabul görmez.

Gerek Ahd-i Atik'in ve gerekse Ahd-i Cedid'in muhtevâları-nın hemen tamamı târihin karanlıkları içinde bozularak kaybol-muş bulunduğuna göre bâb'ları birer süre ve ibâreleri de birer âyet olarak kalabilme tâliini pek tabii ki kaybetmiş olmaktadır. Bu itibarla, bu iki eski muharref kitabın içinden bir münasebetle delil ve misâl getirirken «Tevrâtın filân âyetinde» veya «İncilin falan âyetinde» demek yanlışdır. Zirâ, âyet diye, Cenâbı Hak ta-rafından nâzil olup da her nevi şâibeden masûn kalarak asliyetini

muhafaza eden ilâhî kelâm kasdolunur. Halbuki Eski ve Yeni Ahid'lerin cümle ve ibârelerinde böyle bir târif ve vasfa tehammül edecek derecede semavî kelâm hiç mi hiç mevcut değildir. «Bu veya şu ibâreler âyettir» denilirse ölçü tamamiyle nisbî ve izâfî olur. Din târihçisi ise delil ister, dinî hüccet ister, indî kanâat ve mütâlea değil!

Lâkin bir çok kitap ve makalelerde, yukarıda sözü geçen yanlış tâbir ve târiflere bol bol raslanmakta ve bunun tesirinde kalan yazılar da eski köhne an'aneyi devam ettirmektedir. Âyet ancak Allah kelâmıdır, beşer sözüne denilmez. Bu, din lisânı ve ıstılâh usûlü bakımından üzerinde titizlikle durulması lâzımgelen bir keyfiyettir.

Semâvî ve ilâhî din kitapları içinde ancak müslümanların Kur'ânında âyet vardır. Diğer bütün din kitapları bu tavsifin dışındadır. Onlarda âyet yoktur ve kalmamıştır. İlahî Vahiy'ler kitabı-yalnızca Kur'ânı Kerimdir. Hazreti İsa'yı görmeyen ve onunla konuşamayan başlıca dört hristiyan azizinin (saints), işittikleri ancak beşer kelâmıdır. Tevrat da böyledir. Onların umumî heyetinin verdiği hava ve intibâ dinî veya mistik olabilir. Hattâ o kadar ki, içlerinde İslâm'ın Büyük Peygamberi'nin geleceğini bildiren sözler de bulunabilir. Zirâ, bilhassa İncil'in aslında buna işaret ve müjdenin mevcudiyeti zâten bir ön-inanç olarak dinî an'ane de gelmektedir. Maamâfih bütün bunlar, verdiği intibâ ve bıraktığı dinî tesir noktasından vahye müstenid olabildiği halde, tek tek kelâm itibariyle bu ibâreler âyet ve vahiy değildir. Bunlar insanların, tertib ederek kulaklarına gelen sözleri kayd ve tesbit ile biraraya topladıkları beşerî sözlerdir ki Allâhın Hazreti İsa'ya vahiy diye zan ve telâkkî olunmuştur.

Nitekim Prof. Seyyid Kutub: «İncillerin hepsi Hazreti İsa'nın hayatına âid havâriilerin ve azizlerin sözleridir. En eski İncil Hazreti İsa'dan bir nesil sonra yazılmıştır. Tarihçiler bu İncillerin yazılışının milâdî 40-64 yılları arasında olduğunu ileriye sürmüşlerdir. Hristiyanlık bu sebeple, hayati tanzim eden müstakil bir şeriat olamamıştır» diyor.

Burada bir başka hususa daha temas edeceğiz. Türkçemize vaktiyle çevrilen İncil'de de bir terceme hatâsı vardır:

Dördüncü İncil olan Yuhanna'nın İncil'inden sonra 28 bâblık bir bahis gelir ki bunun adı «Âmâl-i Rüsûl = Resûllerin İşleri» dir. İnsanın aklına hemen şu suâl geliyor: Hangi «resûl» lerin acaba? Tabii belli değil! Bu kısımda semavî din kitabı sahibi bir tek resûlün bile adına raslanmadığı halde işte böyle yanlış bir terceme ile mânâ değişmiştir. «Resûl» diye terceme edilen kelime «apotr» dur ki resûl demek değildir. Kelimenin ingilizcesi (apostle), almancası (apostel), fransızcası (pôtre) dur ve bütün bunların tek karşılığı ancak «Havâri» dir. Havâri mânâsına gelen lâtince Apostulus, İncilin gerek bu kısımda gerekse Matta'nın onuncu bab'ının başlarında yanlış olarak «resûl» diye terceme edilmiş ve bu yanlış bugüne kadar devam edegelmiştir. Hazreti İsa'dan sonra, rivâyeten cemaatsiz ve kavimsiz Hâlid bin Sinân'dan başka, Hazreti MUHAMMED Aleyhisselâm'ın zuhûruna kadar herhangi bir nebi gelmemiştir; resûl de keza böyledir. İncilin Zeyli sayılan bu bahiste ise resûl zannı ile Petrus ve Yuhanna zamanındaki ilk hristiyan havârieleri kasdolunmaktadır. Apostulus (apostle) kelimesini Anglikan Kilisesi kateşizmi haberci, elçi, resûl mânâlarına gelen «messenger» diye tâbir ve izzah ettiği için, ingilizce apostle kelimesi Redhaus lûgatinde yine yanlış olarak resûl mânâsına alınmış ve havâri ıstılâhı hafzedilmiştir. Misyoner faaliyetlerinin akademik seviyede İncil'in türkçe tercemelerinde müessir olduğu böylece gayet kolay anlaşılmaktadır.

İncildeki «Resûllerin işleri» kısmı (Havâriilerin İşleri) diye düzeltilmelidir.

Apostulus'un türkçe karşılığı resûl değil, (havâri, şâkird, sahâbî) dir. Sahâbî tâbiri, ancak İslâm Peygamberi'nin zamânı seâdetinde etrafındaki müslüman şâkirdlere mahsus bir rütbe olarak kalmıştır.

Matta İncil'inin 10 ncu bâbı başlarında «Ve oniki resûlün (ki havâriyûn'dur) isimleri şunlardır» denildikten sonra bu havâriilerin isimleri verilmiştir. Bu isimler dışında Hristiyanlık inancında başka havâri yoktur, hepsi bunlardan ibarettir.

Dördüncü İncilin sâhibi ve yazarı olan Yuhanna ile İncilin en son bahsi olan (Apocalypse) in sâhibi Yuhanna, ayrı ayrı şahsiyetlerdir ve birincisi İsa Peygamberin etrafındaki oniki havâriden değildi. Oniki havâriden Yuhanna, (Yuhanna'nın Vahiy) diye türkçeye aktarılan bu Apocalypse'in sâhibi Saint Jean'dır. Bu bahsin yazıldığı zaman, Roma İmparatorluğunun içinden yıkıldığı, yahudilerin tâ-

kibâta uğradığı, ilk hıristiyanlarla hunhar putperest Romalıların birbirlerini öldürdükleri, isyânın, açlık ve vebânın alıp yürüdüğü Neron devriydi. Onun için bu ilâhîde Romalı zâlimlere dâir şiddetli bir kin ve gayz terennüm olunmuş, Roma'nın mahvı için âdeta duâ edilmiştir. İncil'e eklenen bu son parçada bir edebiyat muhayyese hâkimdir. Saint Jean, Zebedius ile Salome'nin oğlu ve Jacques (-44) in biraderidir. Milâdî 45 yılında Kudüste ve Samâriye (Sâmiriyye) de bulunduğu, Küçük-Asya'ya geldiği, imparator Domitianus devrinde Pathmos adasına sürülerek orada, Apocalypse eserini yazdığı, Efesus'da 96-98 yılları arası yaşadığı, imparator Trajan zamanında, çok yaşlı olduğu halde eceliyle 104 te öldüğü ve Efes'e gömüldüğü anlaşılıyor. Bu şahsın Yuhanna incilindeki sıfatı şakird mânâsına gelen «discipulis» dir.

A.J. Wensinck, İslâm Ansiklopedisindeki makalesinde Havâri kelimesinin habşçe «havâryâ» dan arapçaya geçtiğini söyler.

«Papa'nın İslâm-Türk Düşmanlığı» isimli kitabın başlarında da Münir Abdurrahmân, Sen Piyer için bir kaç defa (havâri Piyer) demiştir. Halbuki bu Piyer (Pierre), 12 havâri arasında bulunmayan ve Romada çarına gerilen meşhur hıristiyan azizi Sen-Piyer olmak lâzımdır. Havâri Piyer, Matta İncilinde de geçen (Simun Petrus) dur.

Keza, herkesin havâri zannettiği meşhur Sen Pol (Paulus) un da havârilikle alakası yoktur. Müstakil bir semavî dîn olmayan Hıristiyanlığın asıl kurucusu işte bu Tarsuslu yahudi Paulus' dur.

S onraki İseviler, esas Nasrânîlik'den ve İsâ şeriatinden çıkmışlardır. Kur'ânı Kerimde Saf Suresinde mealen: «Havâriyün, biz Allâhın dîninin yardımcılarıyız, demişlerdi. İsrâil Oğullarından bir kısmı kâfir oldu!» âyetleri açıktır.

Bursalı İsmâil Hakkı: «Havâri, sâfi ve hâlis mânâsındadır ve havâriyün, as-hâb-ı asfiyâdır» der.

S emseddin Sâmi ise, Kamus-u Fransevî'sinde «apôtre» kelimesine mânâ verirken karşılık olarak ilk önce «mürsel» diyor ve sonra da Hazreti İsâ'nın oniki şakirdine verilen dînî unvânı işaretle «havâri» yi ilâve ediyor.

Havâri, Allah tarafından gönderilmiş değildir; onun ilmi kisbidir ve merbut bulunduğu nebiden gelir. Vehbî olan ancak nübüvettir. Bu sebeple şakird, sahâbî mânâlarına kullanılması icabeden havâri (apostle) kelimesine resûl veya mürsel gibi risâlet mânâları yakıştırmak çok yanlıştır.

Hıristiyanlığın menşei ve ilk devre tarihçesi üzerine ve onun müstakil bir semavî dîn olmadığına dair «Hıristiyanlık Tarihine Giriş» isimli araştırmamızda tafsilât ve izâhat verilerek karanlıklar içindeki birinci devir nasrânî târihi ve cemâat hayatı aydınlığa çıkarılmağa çalışılacaktır.

Tevfik ve inâyet ancak Allâhdandır.

YUNUS GIBİ...

Garip bülbül uzaklarda öter ALLAH, deyu deyu!
«Bu ayrılık, ölümlerden beter, ALLAH» deyu deyu!
Canan inler «çektiklerim yeter ALLAH» deyu deyu!
Çoban yanık yanık kaval çalar ALLAH deyu deyu!
Koyun, kuzu hülyalara dalar ALLAH deyu deyu!
Civan Ali'm tarlasını sürer ALLAH, deyu deyu,
Güneş, denizin koynuna girer ALLAH, deyu deyu!
Gelin Ayşe'm altın başak derer ALLAH, deyu deyu,
Seher yeli saçlarını tarar ALLAH, deyu deyu!
Müezzinler Yurtta ezan okur ALLAH, deyu deyu,
Fabrikalar yerli kumaş dokur ALLAH, deyu deyu!
Coşkun deniz «Ars'a» çıkmak ister ALLAH, deyu deyu,
Her dalga bir seddi yıkmak ister ALLAH deyu deyu!
Bizim rüzgâr ılgıt ılgıt eser ALLAH, deyu deyu,

Eğri kılıç moskof başı keser ALLAH, deyu deyu!
Türk çocuğu alını açık gezer ALLAH, deyu deyu,
Vatanına hór bakını ezer ALLAH, deyu deyu!
Topal Osman cenkten haber sorar ALLAH, deyu deyu,
Pamuk Ninem düşün hayra yorar ALLAH, deyu deyu!
Gönülleri Yurt sevgisi sarar ALLAH, deyu deyu,
Mehmetçikler zorlu düşman arar ALLAH, deyu deyu,
Hudutlarda erler siper kazar ALLAH, deyu deyu,
Ozan, savaşı destanları yazar ALLAH, deyu deyu!..
Kocayigitler Hak için can verir ALLAH, deyu deyu,
Tarihine, ırkına şan verir ALLAH, deyu deyu!
Öcal iman ateşiyle yanar ALLAH, deyu deyu,
Kalbi O'nun dertleriyle yanar ALLAH, deyu deyu!..

Fazhoğlu CEMAL OĞUZ ÖCAL